

Једна једина реч

ХУМАНОСТ

Драгана
Марковић

У јунском издању
магазина „Одбрана”
уводник је био
посвећен све
присутнијем процесу
дехуманизације,
одсутству емпатије,
свакодневици у којој
све мање видимо
човека поред себе...
А онда је уследио
телефонски позив
упућен редакцији...

– Да ли сам добио магазин „Одбрана”
– упитао је мушки глас са непознатог броја телефона.

– Да, изволите...

– Ја сам Милан Милчић, стриц дечака
Огњена Милчића, за чије се лечење прикупља хуманитарна помоћ... Зовем вас јер сам хтео да са вама поделим информацију до које смо недавно дошли...

Слушамо њажљиво и већ дележимо... Разговор се наставља...

– Знате, за мог братанца се већ неко време прикупља хуманитарна помоћ преко једне хуманитарне фондације... Родитељи су заокупљени болесним дететом, па смо се договорили да вас ја назовем. Недавно су нас назвали из фондације јер су приметили да сваког месеца са једног рачуна стиже уплата од десет, дванаест хиљада динара, како кад, али редовно... Када неко пошаље СМС и на тај начин донира средства, ми не можемо да знамо ко је пошљалац... То су све дивни људи које имамо... Али је и људима из фондације било индикативно да се месецима истрајно донирају средства за нашег Огњена са једне адресе и са једним именом. Замолили смо их да нам дају име уплатиоца... Видели смо да је човек из Лесковца, као и ми... Мало смо се распитали и сазнали да је у питању припадник Војске Србије. Нисмо га упознали, не знамо ни да ли је официр, подофицир, цивил... Па ето, помислили смо да бисте ви, као војна новина, могли да пронађете тог човека, да му упутите нашу захвалност, да истакнете његов пример... Велики су то људи. Када је човек у невољи, захвалан је што такви људи постоје...

Милан Милчић нам је издиктирао име човека...

А онда је уследила наша потрага за њим. После неколико телефонских позива испоставило се да је у питању официр, потпуковник у Команди за обуку. Пронашли смо његов број телефона и назвали га...

Био је изненађен... Да, он је тај човек. Питали смо га да ли је расположен да са њим или о њему направимо дужи текст. Одбио је уз образложење да је он небитан, да је његова хуманитарна делатност ствар његовог интимног односа према животу и његовим вредностима. Током разговора сазнајемо да сваког месеца све што на његову основну плату стиже као додатак, било да су накнаде за дежурство, прековремени рад, службени пут, терен, уплаћује у хуманитарне сврхе већ годинама. Прочитао је у медијима причу о малом Огњену и сада помаже њему.

Једноставно... Без великих речи... Да, ако желимо, можемо да поменемо његово име, ако ће то бити пример другима...

И ево, помињемо...

Далибор Антонијевић – човек – војник. Један од нас, један од оних наших због којих смо то што јесмо. Од његових колега сазнајемо да има двоје деце, школараца, да му супруга не ради...

Некада је у једном од првих илустрованих војних часописа који се звао „Фронт” постојала рубрика „Златни оквир”...

Златним оквиром истинског дивљења и поштовања уоквирујемо ову причу. Навела нас је на преиспитивање, послужила као пример, надахнула вером – у људе.

Без икаквих китњастих украса речи – само делом. |